

..... ΠΑΣΑΛΙΜΑΝΙ

— Έχει, τὸ λοιπόν, κι' ὁ Πειραιᾶς τὸ Μπροντγουαίη του, μούλεγε προχθὲς ἀγαθός, καὶ φανατικός τοπικιστής, συμπολίτης.

— Δηλαδή;

— Δηλαδή; τὸ Πασαλιμανάκι μας. Ἐνα Μπροντγουαίη, βέβαια χωρὶς οὐρανοξύστες καὶ σὺπα μούπες. Ἀλλὰ μὲ ὀρίζοντα ἀνοιχτό, μὲ θάλασσα καὶ καθαρό ἀέρα.

— Ὅλα καλά, τὶ σχέσι, ὅμως, ἔχει τὸ Πασαλιμάνι μὲ τὸ κεντρικώτερο σημεῖο τῆς Νέας Ὑόρκης; ρώτησα.

— Ἀπλούστατα, φίλε μου. Μήπως γιὰ νὰ ρίξουν ἔξω τὶς ἔγνωιες τοὺς ἐκεῖ δὲν καταφεύγουμε συνήθως οἱ Πειραιῶτες, ὅπως στὸ δικό τους... Πασαλιμάνι οἱ Νεοϋρκέζοι;

» Ἐκεῖ εἶναι οἱ κληματογράφοι, τὰ θέατρα τὸ καλοκαίρι. Κι' οἱ μπυραρίες, κι' οἱ ταβέρνες, τὰ ζαχαροπλαστεία καὶ τὰ καφενεῖα. Ἀλλὰ καὶ γιὰ τοὺς πῶ φτωχοὺς, ὅλο καὶ κάτι ἔχει τό... Μπρόντγουαίη μας: κόβουν κανά - δυὸ αἰμοβόρικες βολτίτσες καὶ φεύγει λίγο τὸ μεράκι τους. Ἔτσι;

Ἐσυμφώνησα, βέβαια. Καὶ πῶς μπορούσα νὰ κάνω ἄλλοιῶς ἀφοῦ ξέρω ὅτι πραγματικά αὐτὴ ἡ χαριτωμένη γωνιά τῆς πόλεώς μας εἶναι μιὰ πολύτιμη ὄασι γιὰ τὸν μοχθοῦντα πληθυσμό;

...

Ὅταν ἡμαστέ παιδιὰ ἀκόμα, τὸ Πασαλιμάνι ἦταν τὸ Ἐλντοράντο μας.

Πᾶνε πολλὰ χρόνια ἀπὸ τότε. Μιὰ ἐποχὴ πνιγμένη τώρα σὲ τρινταφυλλένια καὶ γαλάζια σύννεφα.

Τὶ ὠραία μᾶς φαινόταν ἡ ζωὴ..

Ἡμαστέ τόσο μικρούληδες.. Πολύχρωμα μπαλόνια - κόκκινα πράσινα, κίτρινα - τὰ παιδικὰ ὄνειρα. Χαρμόσυνοι θόρυβοι κελαιδοῦσαν, ἐτρίλλιζαν ὀλόγυρά μας. Εἰκόνες μαγευτικὲς ξετυλίγονταν ἔμπρὸς στὰ ἔκπληκτα μάτια μας.

Τὰ καλοκαιρινὰ ἀπογεύματα καὶ βράδια : οἱ ὑπαίθριοι κληματογράφοι ἄπλωναν τὶς λευκὲς ὀθόνες τους. Κι' ὅταν ἀρχίζε «τὸ ἔργο» κυττάζαμε καταγοητευμέ-

νοι τὰ βουβά, τότε, φίλμς. «Τὶ ὠραία, μαμά, τὶ ὠραία»!

Οἱ πωληταὶ παράξενων λιχουδιῶν. Ἦχοι φωνές: «πάρτε πού εἶναι μπούζι». «Ὁραῖο μαστίχι».

Κυνηγητὰ στὴν «Τάρκαση» — τὴν ἄλλοτε ποτὲ ἐξέδρα τῆς δημοτικῆς φιλαρμονικῆς.

Καὶ πέρα στὴ θάλασσα λικνίζονταν ἄσφρες βαρκοῦλες: ἐλπίδες πὺ ἀνοιξαν πελώρια φτερά καὶ ἄλλες πὺ ἐνανάγησαν πολὺ κοντὰ στὸ γιालό.

Τὸ Πασαλιμάνι: ἓνα παλκοσέ-νικο εὐτυχίας, ὅπου στοὺς ἦχους ἀπόκοσμης μουσικῆς ἐχόρευαν μπαλλέτο οἱ παιδικὲς χαρὲς μας..

...

Λίγα χρόνια ἀργότερα.

Παλληκαράκια, πιά, μὲ μακροῦὰ πανταλόνια. Τὸ πρῶτο τσιγάρο στὸ στόμα. Ὅλος ὁ κόσμος δικός μας. Ἐνα τσοῦρμο Ναπολέοντες, Βάσκο ντέ Γκάμα καὶ Δάντηδες. Καὶ βάλε.

Καὶ δόστου βόλτες κοντὰ στὴ θάλασσα. Ἀπαλὰ οἱ νότες ἀπὸ τὸ θεσπέσιο ἀρμόνιο τοῦ ἔρωτος ἀρχίζαν νὰ κυκλώνουν τὶς καρδιές μας.

Νινέτα, Νανίνα, Νινόν, καὶ Νανά.

Κουβεντούλες πεταχτές, χαμόγελα, ραβασάκια.

Μαῦρα ἢ γαλανὰ ματάκια, κόκκινα χυμερὰ χειλάκια, στήθη παρθενικὰ πὺ ράμφιζαν, σὰν περιστερία, τὸν ἀγνὸ στηθόδεσμο.

Κυττάζαμε, κυττάζαμε.

Κάποια τρυφερὴ γνωριμία. Ἀπομόνωσι δύο ψυχῶν καὶ δύο σωμάτων.

Ὁ λευκὸς ἄγγελος μὲ τὸ δάκτυλο στὰ χεῖλη..

Τὸ Πασαλιμάνι: Κορνίτσα γαλάζια — χουσῆ καὶ γαλάζια — πὺ πλαισίωνε τὰ νεανικὰ μας χρόνια.

...

Καὶ νάτο καὶ σήμερα, πάντα ὁμορφο καὶ πρόσχαρο. Φιλόξενο, καταδεχτικό καὶ πάντα ἀγαπημένο.

Τὸ Πασαλιμάνι: ἡ σμαραγδένια κιβωτὸς τῶν πὺ γλυκῶν μας ἀναμνήσεων...

Τὸ Μπροντγουαίη μας.